

משילין פרק חמישי ביצה

מסורת הש"ס

מי שזמן אללו אורחים. מעיר אחרת ויש
זוכה להם. ע"י אחר: מנותיהם מערב
לו לאדם שלא צפניו והיו שלהם מבעור
חייב צווקן ורשא דהך מתני' צבצא
דאמר רב הלכה כרננן דקיימי

ברשותה לענין שמירה הוא הדין לתחומין: **אמר לך רב.** בהך אנה דאמר אפי' לרבי דלילו רבי לא פליג אלא בדלא פריש אלא עול סתמא דאמר ליה וסבר רבי עול ותסגר אה קאמר ליה אבל מפקד פירות דהכא לאו סתמא עסקין אלא דקבייל לגטירוסא: **ושמואל אמר אנה דאמרי.** דבא אפי' לרבנן עד כאן לא קאמר רבנן האם דקיימי ברשות בעל חצר אלא לענין שמירה דכיון דסבירא להו דמתחתא עול ואטער לך קאמר ליה כ"ש דבעל השור מינה מוחא ליה דמוקי שזור ברשותו דבעל חצר לשמור דאי מוסיף הוא שור לבעל חצר לא מייחב עליה אבל הכא לענין לתחומין מי מוחא ליה לאיניש כו': **תנן ואם ערב הוא פירוטיו שמו.** אלמא כרגלי המפקד נינהו: **שימו לך קרן וזיוס.** דאושליה ביחא הלכך ברשות המפקד הן אבל הכא דמשכן שומר וקבל עליו שיתמך הרי הן כרגליו: **א"ר זכא.** וכי זכא מיהא מוילימ איהו בירו הופקדו לאחר זכא וזיה מוסיף כרגלי המפקד הן: **וכא שאני.** שהרי כל עמא לא עשה אלא להויליא משכיתו ולהעמידו בשכינתא דרשא: **ברשותא.** פלה כשרא כעבדא דרשא בבית אושפכניה שנתנו לו עצמי העיר מבעד יום והוא היה בן עיר אחרת שמעדין לו לצוא לכאן: **ה"ג א"ל אם אתם תלויים זיל שקיל ואי אינא תלו לך.** ללכך לא תשקול להוילין לעירך ולקמיא מפשא טעמא ואזיל: **שאני עבדא דרשא.** כלומר שאני הכא דתלינא איהו גופיה כעבדא דרשא והא לא קבלנא מידי לשמור דכמי שחד לו קרן וזיוס דמי: **א"ל רב הלל לרב אבי ואי אינא תלו ליה לא שקיל והאמר שמואל שור של פטם הרי הוא כרגלי כל אדם.** אלמא כיון דאוקמיא במתשבתו ברשות כל מי שיקטרו מותר הקוטה להויליכו למקומו והכא גמי הא ברשותה אוקמיא במתשבתו ברשות כל מי שיקטרו: **א"ל רבינא לרב אבי ואי אינא תלו ליה לא שקיל והא"ר יוחנן הלכך כר' דואס.**

דאמיר הרי הוא כרגלי הרועה אלמא
כיון דאין רועה צעיר אלף הוא ואין
סכרי דלם לוי שיש לו בהמה דעמו
סעכה כרגלי אמרינן בחרים אלוה וכל
שכן בחרים דלוקומהו בחדאי בנשותיה
אלא שאני רב חנא בר חנינאי יב'.
בשמיטת חולין (חולין דף ע"ה.) דבשר כיון
שאר עסקיו: ור"ל לך. רב הונא:
אלא לא היה דעמן קטן וחס אינם
ושומטין אם המדבריות. משום מוקפה
מי מותרת ומי אסורה נקט אורחיה
שהוא נדבק יותר מדאי בבשר: ונגזר
וגודרין אומן מהאילן ועושין לכן חס

אם עירב פירותיו כמותו, דשמעין מינה כרגלי המספיק, פסיכך ברשות בעליו עומדין. רב חנא בר חנילאי תלא ביש

(א) ב"ק מז: נט: ב"מ פא:
(ב) [שבת קכח, ג] לעיל לח:
(ד) [לעיל לו, ה] לעיל לו:
(ו) שבת מה: קט, ו) שבת
מה: [מוספתא פ"ד]
(ח) שבת מה:

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל
 איזער העסקד פירט
 אעל תבירו, רב אמר כרגל
 המסקדן אעלו ושמא
 כרגל המסקד, אעל
 אדור לעטמיהו רת
 בב"ק כפרק שור שגנ
 אל הפרה, אור
 כרשות, בעל חצר חיב
 רב אמר בתולן אינ
 רבי יעקב לעלו ושמא
 הביט שיקבל עליו ושמא
 אמר רב הונא רת
 הלכה כחכמים, ושמא
 אפר הלכה כרבי, אמר
 לך רב אנא דאמרי אפלי
 אעל, לך עד אנא דאמרי

לא נראה דגל וחי איננו

מ.

עין משפט
נר מצוה

[illegible][illegible]

הבייתות, למה לי ליתאנא
משקן, מילא אנב
אורחיה קמיל דלישקי
מינש ודור לישחט
אמרי דבי איבא מירכא
משמטא⁽²⁾, ת"ר אלו הן
מבירות שיוצאות ורועות
בא"ס⁽³⁾ [בפסח וכוונתם
ברביה] שיוצאות ורועות
חוצן לתחום וכאות ולמה
בחקר התחום. ר' אימר
אלו ואילו בייתות הן,
אלו הן מבירות שיוצאות

ת"י **אלא** אם בן זכה דהן. תימה
ל"ל זכה אפי' בירר
חלק כל אחד ואחד נמי מתי דכזה
אשאל דאמרינן לעיל (דף נה) אע"פ
שלא נתנו לו אלא ביו"ט וכי וי"ל
דחל דתתיה עמי כולי מאורחים על
מנות: **[תנן ואם עירב הוא**
פירותיו כמותו. מרישא דקמני ולא
ערבו בני אותה עיר לא יביאו ולא
מזי ממקד דאיכא למיקרי דלא ערבו
הנפקדים: פצעי תורה.
פ"ה תמריס שאינן מתבטלין באילן
לגילס וגורדין אותן מן הדקל ועושין
להם חמולות ויוכסין וזמנין וזמנין
ומבטלין לר"ש מכו לאכול מהן ביו"ט
ולא תהיה דפסעתי לחמול לא משמע
הכי אלא פירושו דהוי פגי תמרה
שסופן להיות נגמרין ומחוקין יפה יפה
ועדיין לא מתבטלו ופועין אותם אחת
לשנים בסקין ומעלין אותן לגג ליכסן
ולא הוי כגורגרות ומעלין לא דמינה
בדים דלא הוי רחלי מוטלין:

הדרן עלך משליין
וסליקא לה מסכת ביצה

תלאות שם היה ליה איזה צעלים:
הכי תלמידיה דרב היה ורב אמר
רב חנא אבב טרדא דבעמיה משכח
מתח דעמיה: ואי אינוס תול קל
משום מוקא: **מתני'** אין משקין
ורוחיה. דתנא דה"ל לאורוי בבהמות
ורבא דמשכא. שחא נוחא להפשיט
מריס שאין מתכסות בזילין לעולם
שלום. **ממז**. לאכול מהן ביום טוב:
אלא

ימי שומן אצלו אורחים לא יוליכו בידם
ו'ט': גמ' אתמר המפקד פירות אצל חבריו
רב אמר כרגלי מי שהפקדו לו ושמואל
אמר כרגלי המפקד לימא רב ושמואל
דאזרו למעמיהו דתנן: אם הכנים ברשות
דבעל התצר חייב רבי אומר לעולם אינו חייב
עד שיקבל עליו בעל הבית לשמור ואמר
רב הונא אמר רב הלכה כדברי חכמים
ושמואל אמר: הלכה כרבי לימא רב דאמר
לרבנן ושמואל דאמר כרבי אמר לך רב אנא
דאמרי אפי' לרבי עד כאן לא קאמר רבי התם
אלא דכסתמא לא קביל עליה נטירותא אבל
הכא הא קביל עליה נטירותא ושמואל אמר
אנא דאמרי אפי' לרבנן עד כאן לא קאמרי
רבנן התם אלא נתיא ליה לאיניש דניקום
לתורה ברשותיה דבעל חצר דאי מוזק ליה
לא מיחייב אבל הכא מי נתיא ליה לאיניש
דליקום פירה ברשותיה דחבריה וואס
מערב הוא פירותיו כמחור ואי אמרת כרגלי
אמר רב הונא אמרי בי רב: כגון שיחד לו

קָרַן זוֹיֹת ת"ש מִי שֶׁזָּמַן אֲצֻלוֹ אוֹרְחִים לֹא יִזְכָּר
אֲחֵר מֵאֵי הוּא הָיָה ר'נָן כִּיּוֹן שֹׁכֵה לָהֶם ע"י אֲחֵר
וְאִיבָעִית אֵימָא זָכָה שְׁאֵנִי רַב חָנָא בְּרַחֲמֵי
אֲלֵתָא לְקַמֵּיהֶּ דְּרַב הוֹנָא א"ל אֵי אַתְּ תַּלְיָת
דְּרַב תְּשֻׁקוֹ וְאֵי אִיהוּ תַּלָּא מִי שְׁקִיל וְהָא
רַב כְּרַגְלִי מִי שְׁהִפְקִידוֹ אֲצֻלוֹ שְׁאֵנִי עֲבָרָא
דְּמִי א"ל רַב הֵלֵל לְרַב אִישִׁי וְאֵי אִינוּהוּ תַּלּוֹ לִידֵּי
שֶׁל פֶּטֶם הָרִי הוּא כְּרַגְלִי כָּל אָדָם א"ל רַבִּינָא
שְׁקִיל וְהָאֲמַר ר'רַבָּה בְּרַב חָנָא א"ר יוֹחָנָן הֵלֵל
כִּהְנָא וְאֵי אִינוּהוּ תַּלּוֹ לִיה לֹא שְׁקִיל וְהִתְנַן הַבּוֹר
שְׁאֵנִי רַב חָנָא בְּרַחֲמֵי דְּנִבְרָא וְרַבָּה הוּא וְטַ
תַּלְיָת אֵית לָךְ סִימָנָא בְּנוּוִיָּה וְלֹא מִסַּחַת דַּעֲתָךְ
תַּלְיָת אֵית לָךְ מִסַּחַת דַּעֲתָךְ וְלֹא תִשְׁקוּל: **מִתְנִי** ר'אִיִּן
אֲמַבְל מִשְׁקִין וְשׁוֹחֲטִין אֶת הַבֵּיִתּוֹת אֵלּוּ הֵן בִּי
הִלּוּת בָּאֲפֵר: **נִמְ** לְמַה לִּי לְמִימָר מִשְׁקִין
קָמַל ר'דִּלְשֵׁקִי אֵינִשׁ בְּהִמְתּוֹ וְדִרְדֵּר לְשׁוֹחֲטִין
אֵלּוּ הֵן מִדְּבָרִיּוֹת וְאֵלּוּ הֵן בֵּייתוֹת מִדְּבָרִיּוֹ
בָּאֲפֵר וְנִכְסוֹת כְּרִבְעָה רִאשׁוֹנָה וְאֵלּוּ הֵן בִּי
לְתַחוּם וְכֹאוֹת וְלִנּוֹת בְּתוֹךְ הַתַּחוּם רַבִּי אֲזִי
אֵלּוּ הֵן מִדְּבָרִיּוֹת כָּל שִׁירָאוֹת וְרוּעוֹת בָּאֲפֵר
הַחֲמָה וְלֹא כִימוֹת הַגִּשְׁמִים וּמִי אֵית לִיה
ר' שְׁמַעוֹן בְּרַב רַבִּי מַרְבִּי פ'פַּעְעִילִי תִּמְרָה לִר'

ואדעתא דדידה תלו ליה: **כרגלי הכעלים**. וכיון דלגלג
וועמאל לאו משום חתומין אלף רב הונא דאורי ליה
ותעכלם מן העין אסור ואפי' יתיד צבית ישראל
א יא **תלים**. מדרי דעבד אינש צדיה לא מנשי ולא
וזיריס בשקר ואסמו דעתייהו ולא תשקול. לשון אחר
ובגמרא מפרש אמאי נקט משקין: **גב' מלחא אנב**
לישאנא דמשמע מינה מילתא דחיי בדרך ארץ: **משום**
סות. ליסוד: **כרביעא**. במרחשון: **פועילי סתרה**.
לות הן כלי סתרים ויבטלן אותן לחיוב ומת

יב המלצר ו"ל גסס המפרשים ו"ל ואולי דמיון על דמיון ו"ל ג) כ"ה גי' המ"ף ו"ל וגי' נש"י

אז מה מנייה אסור ממש תחומין וכן פ"י

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones